

Arrest

nr. 238 573 van 14 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2006 dient de verzoeker een aanvraag tot vestiging in het Rijk in, dit met het oog op gezinshereniging met zijn vader die de Nederlandse nationaliteit bezit en die in België het verblijfsrecht als werknemer geniet.

Op 17 augustus 2006 wordt de aanvraag tot vestiging goedgekeurd. Op 5 mei 2010 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een verblijfskaart houdende duurzaam verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie (F+ kaart).

Op 9 februari 2018 beslist de bevoegde staatssecretaris om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen. Bij arrest met nr. 210 344 van 28 september 2018 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) deze beslissing.

Op 15 mei 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 12 november 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 april 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 228 731 van 13 november 2019 het beroep verwerpt.

Op 13 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de heer K. H.,
geboren te M(...) op 01.01.1994,
onderdaan van Marokko,
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Krachtens artikel 7, alinea 1, 3° en 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen,

krachtens artikel 74/14 § 3, eerste lid, 3° wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan om volgende redenen:

U kwam samen met uw moeder, uw broer en 2 zussen naar België op 05.02.2006 om uw vader, die inmiddels woonachtig was in België, te vervoegen. Uw moeder diende op 07.03.2006, voor u, uw zusters en broer, een "Aanvraag tot vestiging als kind van een werknemer" (bijlage 19) in. U werd op 17.08.2006 ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 29.09.2009 werd u opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in Everberg uit hoofde van een misdrijf begaan als minderjarige en op 30.11.2009 werd u door de Jeugdrechtsbank geplaatst in de gemeenschapsinstelling 'De Markt' te Mol.

Bij vonnis van 09.06.2010 door de Jeugdrechtsbank van Antwerpen werd u ondertoezichtstelling geplaatst voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg en met voorbedachtheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte was om in zijn onderhoud te voorzien. U werd op 01.07.2010 opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in Everberg en u werd op 06.09.2010 door de Jeugdrechtsbank geplaatst in de gemeenschapsinstelling 'De Markt' te Mol.

Op 15.01.2011 werd u opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in Everberg uit hoofde van een misdrijf begaan als minderjarige en u werd op 20.01.2011 door de jeugdrechtsbank geplaatst in de gemeenschapsinstelling 'Campus De Hutten' in Mol.

Bij vonnis van 18.05.2011 door de Jeugdrechtsbank van Antwerpen werd u ondertoezichtstelling geplaatst (herziening van het vonnis van 09.06.2010) voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat u gewapend was. U werd op 11.12.2011

opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in Everberg uit hoofde van een misdrijf begaan als minderjarige. Op 05.01.2012 werd de maatregel ingetrokken en werd u vrijgesteld.

Op 16.01.2012 werd u opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in Everberg uit hoofde van een misdrijf begaan als minderjarige en u werd op 16.03.2012 door de jeugdrechtbank geplaatst in de gemeenschapsinstelling 'De Hutten' te Mol.

U werd op 23.01.2013 opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met voertuig om de diefstal of uw vlucht te vergemakkelijken, met gebruik of vertoon van wapens. Op 10.04.2013 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en werd u vrijgesteld onder voorwaarden.

Bij vonnis van 20.12.2013 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen werd een maatregel van berisping genomen voor de feiten van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, bij nacht, met gebruikmaking van weerloosmakende of giftige stoffen om de diefstal te plegen of de vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat u gewapend was, poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat u gewapend was, opzettelijke slagen en verwondingen met de dood als ongewild gevolg, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte was om in zijn onderhoud te voorzien.

Op 09.01.2014 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging. De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 09.12.2014 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 2 jaar effectief daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan diefstal met geweld of bedreiging, door 2 of meer personen, bij nacht, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan diefstal met geweld of bedreiging, door 2 of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was (2 feiten); aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende tegen agenten van de openbare macht; aan een verboden wapen voorhanden gehad of gedragen te hebben; aan diefstal; aan smaad door woorden, daden, gebaren of bedreigingen tegen agenten van de openbare macht. Deze feiten pleegde u tussen 11.07.2013 en 24.04.2014. Op 06.01.2015 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 13.03.2015 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van deelneming aan uitgifte of invoer, in België, van valse munten. Op 17.03.2015 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en werd u vrijgesteld onder voorwaarden.

U werd op 31.05.2015 opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik of vertoon van wapens. Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 07.05.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan afpersing met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren (2 feiten); aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen

of op eigendommen. Deze feiten pleegde u tussen 01.01.2013 en 06.11.2013. Op 04.06.2015 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en werd u vrijgesteld.

Op 29.09.2015 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van valsheid in geschriften en/of gebruik ervan. Op 14.10.2015 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en werd u vrijgesteld.

U werd op 28.04.2016 opgesloten uit hoofde van een vonnis bij verstek van 05.01.2016, u per brief betekend op 29.01.2016 en waarbij u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met onmiddellijke aanhouding. U diende hiertegen verzet in voor u was opgesloten. Het verzet werd op 14.06.2016 ontvankelijk verklaard en u werd veroordeeld tot een bijkomende gevangenisstraf van 1 jaar. Er werd gesteld dat de feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering waren van een zelfde misdadig opzet met de feiten vervat in het vonnis van 09.12.2014, zoals bevestigd door het arrest van 07.05.2015. Tegen het vonnis van 14.06.2016 werd er door u hoger beroep ingediend. Het Hof van Beroep van Antwerpen stelde op 12.01.2017 vast dat de misdrijven die reeds het voorwerp waren van het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 09.12.2014 en de huidige nog weerhouden feiten die aan die beslissing voorafgingen, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering was van een zelfde misdadig opzet en dat de uitgesproken straf voldoende was, verwees wat de straftoemeting betrof naar voormeld vonnis van 09.12.2014, en legde geen bijkomende hoofdbestrafing op.

De strafuitvoeringsrechtbank kende u op 23.06.2017 elektronisch toezicht toe en op 03.07.2017 mocht u het elektronisch toezicht ondergaan op uw adres: (...) te 2100 Antwerpen.

Op 09.02.2018 werd uw recht op verblijf beëindigd om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 09.02.2018 door de Attaché-gevangenisdirecteur van de gevangenis van Beveren betekend. Op 09.03.2018 diende u Bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoek tot nietigverklaring in tegen de beslissing waarbij een einde werd gesteld aan uw verblijf.

Op 15.05.2018 diende u een 'Aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van vader van een minderjarige Belgische burger, met name K. R.' (bijlage 19ter) in.

Bij vonnis van 11.07.2018 van de strafuitvoeringsrechtbank te Gent werd het elektronisch toezicht, u verleend op 23.07.2017, geschorst en er werden u uitgaansvergunningen toegekend om op zoek te gaan naar een controleerbare tewerkstelling. Op 10.08.2018 sprak de strafuitvoeringsrechtbank te Gent een vonnis uit tot herroeping van het elektronisch toezicht u verleend op 23.07.2017 daar u de aan u opgelegde voorwaarden niet naleefde. Op 12.08.2018 werd u opgesloten in de gevangenis van Brugge.

Op 28.09.2018 vernietigde de RVV de beslissing van 09.02.2018 tot beëindiging van het verblijf waardoor u hersteld werd in uw vorige verblijfssituatie en de aanvraag d.d. 15.05.2018 zonder voorwerp werd. Op 16.04.2019 werd uw recht op verblijf opnieuw beëindigd op basis van artikel 44bis § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 17.04.2019 in de gevangenis van Turnhout betekend. Op 02.05.2019 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 16.04.2019 te vorderen. Op 13.11.2019 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

U zit momenteel in de gevangenis van Turnhout. U zal vrijgesteld worden bij het verstrijken van uw straf op 14.02.2020. Een overname door de Dienst Vreemdelingenzaken is mogelijk sinds 14.08.2019 (vanaf 6 maanden voor strafeinde).

Sinds zeer jonge leeftijd beging u steeds opnieuw strafbare feiten. De meerdere jeugdbeschermingsmaatregelen die genomen werden teneinde u normbesef bij te brengen en uw gedrag te verbeteren hebben u niet op het rechte pad kunnen brengen. Er werden u tal van kansen geboden om u te herpakken. Tevens werden plaatsingen in de gemeenschapsinstellingen gerealiseerd. De opgelegde maatregelen van jeugdbescherming hebben niet het beoogde effect verwezenlijkt en ook nadat u meerderjarig werd, bleef u volharden in het plegen van misdrijven.

De feiten waarvoor u bent veroordeeld zijn bijzonder ernstig en getuigen van een gewelddadige instelling, een verregaand gebrek aan normbesef en een criminele ingesteldheid. U maakte zich schuldig aan gewapende overvallen waarbij u geweld, brutaliteit en intimidatie met wapenvertoon niet schuwde. In groep overviel u talloze slachtoffers, waaronder ook jongeren, die lukraak werden uitgekozen. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang

kwam, noch met het trauma waarmee u de slachtoffers opzadelde. U ging totaal voorbij aan het feit dat uw slachtoffers nog lang na de feiten te maken zouden hebben met angstgevoelens, empathie lijkt u dan ook volledig vreemd. U ronselde zelfs minderjarigen om diefstallen te plegen, verschaftte hen onderdak, leverde hen wapens en kledij. Ingevolge een huiszoeking werden daders van een gewapende overval aangetroffen in uw verblijfplaats. U handelde met het oog op makkelijk geldgewin waarbij u geen enkel respect toonde voor de fysieke en psychische integriteit van uw slachtoffers. De diefstallen tonen aan dat u geen respect heeft voor de eigendom van anderen. De diefstallen waaraan u zich schuldig maakte, zijn in onze samenleving een plaag waaraan paal en perk moet gesteld worden.

In het verzoekschrift ingediend tegen de beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 09.02.2018, stelde uw advocate dat u schuldbesef heeft en dat u uw leven over een andere boeg wenst te gooien. Uw relatie met Y. V. motiveerde u om het juiste pad te kiezen en sinds een aantal jaren zou u weldegelijk tot de jaren van verstand gekomen zijn. Uw advocate wees er op dat de laatste feiten waarvoor u veroordeeld werd, gepleegd werden tussen 11.07.2013 en 24.04.2014 en dat u sindsdien geen strafbare gedragingen meer gesteld heeft. U zou zich volledig op eigen initiatief herpakt hebben en tracht uw eigen toekomst en die van uw gezin uit te bouwen. Ingevolge uw positief detentiegedrag kreeg u uitgangen en later ook penitentiair verlof toegekend, uiteindelijk werd u op 03.07.2017 zelfs elektronisch toezicht toegekend. U zou in staat zijn om uw valkuilen te herkennen en toonde u gemotiveerd om uw leven op een constructieve manier opnieuw op te nemen. U gaf Meester D.R. een volwassen en verantwoordelijke indruk en zij vond dat er op geen enkele manier rekening gehouden werd met deze ommekeer in uw leven.

Kort nadat uw raadvrouw het verzoekschrift schreef, bewees u echter dat u dan toch niet tot de jaren van verstand gekomen was en dat mevrouw V. u blijkbaar niet langer kon motiveren om het juiste pad te kiezen. Hoewel u ervoor had kunnen kiezen alle aan u opgelegde voorwaarden nauwkeurig te (blijven) respecteren om te bewijzen dat u weldegelijk uw leven over een ander boeg wenst te gooien, zag het Openbaar Ministerie zich genoodzaakt uw elektronisch toezicht te laten herroepen wegens het niet naleven van verschillende voorwaarden. Zo was er sprake van een gebrek aan medewerking met de justitieassistent, was u niet altijd bereikbaar voor de justitieassistent, liet u na haar tijdig op de hoogte te houden van veranderingen in uw levenssituatie en werden beloofde attesten niet tijdig bezorgd. Bovendien werden er reeds van bij de aanvang van het elektronisch toezicht talloze uurroosterovertredingen gemeld door het Vlaams Centrum Elektronisch Toezicht (VCET), waarbij u dan niet bereikbaar was voor de justitieassistent en het VCET. U werd er meermaals over aangesproken door de justitieassistent maar er kwam geen verbetering.

Ter zitting van 12.06.2018 rees er veel onduidelijkheid wat uw tewerkstelling/dagbezigheid betrof, reden waarom de zaak in voortzetting werd geplaatst naar de zitting van 05.07.2018. De rechtbank stelde toen vast dat er opnieuw ongerijmdheden waren in uw verhaal. U slaagde er niet in om de voorwaarden en afspraken correct na te leven, u deed uw zin en was vaak onbereikbaar voor het VCET. Het elektronisch toezicht werd geschorst bij vonnis d.d. 11.07.2018 en er werden u uitgangsvergunningen toegekend om op zoek te gaan naar een controleerbare tewerkstelling. De rechtbank stelde echter vast dat u op 11.07.2018 de benen nam en dat u zich niet meer aanmeldde en ging op 10.08.2018 over tot de herroeping van uw elektronisch toezicht. U verscheen zelf niet op de zitting, nog een indicatie dat het u allemaal nog steeds niet boeit. U was spoorloos tot 12.08.2018.

U heeft dan misschien geen nieuwe strafbare feiten gepleegd, uit dit alles blijkt wel dat u uw leven nog steeds niet op de rails heeft en dat het u niet lijkt te lukken inspanningen te blijven leveren om u aan alle regels te houden, zelfs wanneer u nauwgezet opgevolgd wordt door een justitieassistent. U blijft liever uw eigen zin doen dan u te conformeren aan de geldende regels en effectief te werken aan uw toekomst en die van uw gezin. Het risico dat u weer zou vervallen in uw criminele verleden kan absoluut niet uitgesloten worden. Niettegenstaande u meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed u dat niet. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U trekt geen lessen uit uw veroordelingen, de maatregelen die aan u opgelegd werden en de waarschuwingen die u gegeven werden. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Op 16.04.2019 werd uw recht op verblijf beëindigd om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 17.04.2019 in de gevangenis van Turnhout betekend. Op 02.05.2019 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 16.04.2019 te vorderen. Op 13.11.2019 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld.

Meer nog uit het advies van het Openbaar Ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank te Gent d.d. 25.04.2019 blijkt dat u om veiligheidsredenen getransfereerd werd naar de hulpgevangenis van Leuven en vervolgens naar Turnhout, nadat uw gedrag in detentie in Dendermonde te wensen overliet en u in de gevangenis van Beveren bij een gijzelingsactie betrokken leek.

Verder liep u na de beëindiging van uw verblijf nog verschillende tuchtwaarschuwingen op om verschillende redenen: van het verstoren van de nachtrust, het smokkelen van medicijnen, bedreigingen en verbale agressie en het niet opvolgen van bevelen van het personeel. Op 24.12.2019 maakte u zich schuldig aan het beledigen en bedreigen van een personeelslid en werd er een tuchtprocedure tegen u opgestart. Op 31.12.2019 werd een tuchtsanctie uitgesproken waarbij u van 01.01.2020 tot en met 09.01.2020 afgezonderd werd van de aan u toegewezen verblijfsruimte. Uw gedrag laat dus nog steeds te wensen over en een risico op recidive kan niet uitgesloten worden.

Op 13.12.2018 werd u gehoord door een migratiebegeleider in het kader van de beëindiging van uw recht op verblijf. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 16.04.2019 werd rekening gehouden met de door u verschaft informatie. Op 06.12.2019 werd u via de griffie van de gevangenis van Turnhout een nieuwe vragenlijst hoorrecht betekend. Tot op heden (11.02.2020) liet u na de vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet u op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van eventuele veranderingen in uw situatie sinds u de vragenlijst op 13.12.2018 invulde.

U hebt sinds 07.07.2014 een relatie met V. Y. (geboren te Antwerpen op (...)1997, van Belgische nationaliteit). Jullie hebben samen een dochter: K. R. (geboren te Antwerpen op (...)2017, van Belgische nationaliteit). Zij bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis. Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM).

Onderhavige maatregel vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van uw privé- en gezinsleven. Het feit dat uw partner en jullie dochter niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. Het is overigens inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners zich buiten het oorspronkelijke land van herkomst bevindt.

Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofde van uw partner sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen. In het verzoekschrift ingediend tegen de beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 09.02.2018, werd gesteld dat u al jaren een gezin vormt met uw Belgische partner en kind, dat uw partner geboren en getogen is in Deurne en daar ook werkzaam is, dat jullie kind in België geboren werd en in het Nederlands opgevoed wordt aangezien uw partner geen Arabisch spreekt, dat jullie kind in Marokko veel minder kansen zou krijgen, dat uw partner geen moslima is en geen enkele band heeft met Marokko, dat uw partner wel op de hoogte was van uw strafrechtelijk verleden maar niet dat dit mogelijks gevolgen kon hebben op uw verblijfstoestand, dat uw partner het recht, noch de intentie heeft om in Marokko te gaan wonen, dat zij er moeilijk werk zal kunnen vinden en dat zij er gestigmatiseerd zou worden als ongehuwde moeder en dat kinderen verwekt buiten het huwelijk gediscrimineerd en gestigmatiseerd worden in Marokko.

Dat het zich aanpassen aan een ander land waar andere gewoonten en gebruiken gelden, de nodige moeilijkheden met zich mee kan brengen, betekent niet dat die moeilijkheden onoverkomelijk zijn. Het gegeven dat uw partner en uw dochter in België geboren werden, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in Marokko dan wel in een derde land.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat uit het administratief dossier blijkt dat de (vermeende) vader van uw partner (T. A., OV nummer: ...) eveneens de Marokkaanse nationaliteit heeft, het lijkt er echter op dat hij na de nietigverklaring van het (schijn)huwelijk dat hij aanging met de moeder van uw partner, van het toneel verdween. De stiefvader van uw partner (M. R., OV nummer ...), die sinds 10.03.2007 gehuwd is met de moeder van uw partner, heeft eveneens de Marokkaanse nationaliteit.

Het is dan ook niet onredelijk om, ondanks dat uw advocate het tegendeel beweert, te veronderstellen dat de Marokkaanse cultuur/gewoonten uw partner niet volledig vreemd zijn. Bovendien zou zij via haar stiefvader en diens familie in Marokko eventueel ook enige hulp kunnen krijgen om zich voor te bereiden op, of aan te passen aan, een leven in Marokko. De taal zou uw partner, met uw hulp, kunnen leren. Eventueel spreekt zij al (een beetje) Frans en kan zij zich (tijdelijk) in het Frans behelpen in Marokko. Inmiddels is uw partner niet langer werkzaam bij het OCMW van Antwerpen, zij heeft een eigen snackbar "(...)" in Maasmechelen gehad. Er werden geen stukken aangebracht m.b.t. haar eventueel huidige job. Uit niks blijkt dat mevrouw, met uw hulp, een dergelijke zaak niet zou kunnen opstarten in

Marokko, evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat zij onmogelijk werk in dienst van een werkgever zou kunnen vinden in Marokko. Uw partner zou besloten hebben haar diploma middelbaar onderwijs nog te behalen en zou opnieuw beginnen studeren zijn. Uit niks blijkt dat zij effectief studeert en dat ze deze studies niet van op afstand kan volgen. Indien uw partner vreest gestigmatiseerd te worden als ongehuwde moeder en dat haar dochter om diezelfde reden gediscrimineerd zou worden, zou zij ervoor kunnen opteren een (religieus) huwelijk met u af te sluiten voor haar vertrek. Bovendien blijkt uit niks dat in Marokko geweten is dat jullie niet (religieus) gehuwd zijn, noch dat uw partner en dochter om die reden daadwerkelijk ernstige problemen zouden kennen. Het gegeven dat uw echtgenote geen moslima is, is evenmin een onoverkomelijke hinderpaal. Om zich (tijdelijk) in Marokko te vestigen is het moslim-zijn geen vereiste. Er liggen thans geen stukken voor dat uw partner in het verleden ooit een aanvraag deed om recht op verblijf in Marokko te bekomen en dat haar dit geweigerd werd.

Jullie dochter is nog zeer jong, over het algemeen kunnen kleine kinderen zich makkelijker aanpassen aan een nieuwe situatie. Zij zou de taal zeer snel kunnen oppikken, ook al wordt zij nu in het Nederlands opgevoed. De bewering dat uw dochter minder kansen zou krijgen in Marokko, is niet meer dan dat: een bewering. Uit geen enkel voorgelegd stuk blijkt dat zij effectief minder kansen zou krijgen in Marokko. Marokko heeft het merendeel van de internationale verdragen en protocollen op het gebied van kinderrechten en mensenrechten ondertekend, aangenomen en geratificeerd. Uw dochter is momenteel nog niet schoolplichtig en er liggen geen stukken voor dat zij, of uw partner, medische problemen zouden hebben waardoor reizen en/of het zich vestigen in Marokko onmogelijk is.

Daar uw partner en dochter de Belgische nationaliteit hebben, worden zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Dat de contacten met uw dochter op die manier minder frequent en/of diepgaand zouden zijn, is enkel en alleen het gevolg van uw persoonlijk gedrag. U had de kans om veel tijd met uw dochter door te brengen toen u onder elektronisch toezicht stond, maar u toonde onvoldoende karakter om u aan de aan u opgelegde voorwaarden te houden zodat u terug moest naar de gevangenis met als gevolg dat u, uw dochter momenteel enkel tijdens de bezoeken kan zien. Een normaal contact met uw dochter blijkt dan ook onvoldoende motivatie voor u om u aan de geldende regels te houden.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er uit uw persoonlijk handelen een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u uw crimineel gedrag in de toekomst zal herhalen. Volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden.

Verder verblijven uw vader (K. M., geboren op (...)1957 te Ouled Hakkoun, Marokko, Nederlandse nationaliteit sinds 01.01.1996, E+ kaart geldig tot 15.06.2023), uw moeder L. M. (geboren op (...)1963 te M'Talssa, Marokko, Belgische nationaliteit sinds 21.05.2013), uw broer (K.E.G., geboren op (...)1986 te M'Talssa, Marokko, F+ kaart geldig tot 28.01.2021) en uw 2 zussen (K. I., geboren op (...)1988 te M'talssa, Marokko, Belgische nationaliteit sinds 20.03.2013 en K. W., geboren op (...)2001 te Fes, Marokko, Belgische nationaliteit sinds 21.05.2013) in België. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen valt echter enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en uw ouders of tussen u en uw broer of één van uw zussen. Uw ouders, broer en zussen kunnen België vrijelijk in- en

uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Marokko dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

In het verzoekschrift ingediend tegen de beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 09.02.2018, werd gesteld dat uw ouders niet in staat zijn om met het internet te werken en dat zij op die manier geen contact zullen opnemen met u. Bovendien zou uw moeder een diabetes patiënte zijn en zou zij daarom regelmatig naar het ziekenhuis moeten. U zou de enige zijn waarop uw moeder zou kunnen rekenen. Uw broer zou immers invalide zijn ingevolge ernstige mentale problemen, uw oudste zus heeft zelf 4 kinderen waarvoor zij dient te zorgen en uw jongste zus zou zelf nog afhankelijk zijn van haar ouders. Indien uw ouders niet wensen te leren om internet te gebruiken om met u te communiceren, kunnen zij wellicht telefonisch contact met u onderhouden. Eventueel kan hun jongste dochter of één van hun kleinkinderen samen met hen Skype of Face Time gebruiken om met u te communiceren. Zij kunnen u eventueel ook van tijd tot tijd bezoeken in Marokko of daar waar u zich zal vestigen. Er werd niet met medische stukken aangetoond dat uw moeder zich ook niet tijdelijk naar Marokko zou kunnen begeven omwille van haar diabetes. Er bestaan ook in Marokko voorzieningen voor diabetes patiënten. Het is weinig geloofwaardig dat u de enige zou zijn op wie uw moeder hier in België kan rekenen. U legt trouwens geen attest voor waaruit blijkt dat uw moeder mantelzorg nodig zou hebben, noch legt u bewijsstukken voor waaruit blijkt dat uw aanwezigheid in België vereist zou zijn om voor uw moeder te zorgen. Gezien u al gedurende een hele tijd regelmatig een periode afwezig was daar u in detentie zat, kan toch verondersteld worden dat zij ook op andere familieleden dan wel op derden een beroep zou kunnen doen voor hulp. Uw moeder heeft, naast uw broer (wiens invaliditeit ook niet aangetoond werd) nog kinderen en een echtgenoot die recht op verblijf in België hebben en er wordt niet aangetoond dat deze kinderen of haar echtgenoot de eventuele zorg voor uw moeder niet op zich zouden kunnen nemen. Bovendien kan, indien nodig, een beroep gedaan worden op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. De tijd die u in de gevangenis zat kon u ook niet instaan voor hulp aan uw moeder dus lijkt uw aanwezigheid om voor haar te zorgen niet absoluut noodzakelijk.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. U bent op de leeftijd van bijna 12 jaar aangekomen op het grondgebied en u bent momenteel 26 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 14 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben dat deze een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er een groot deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land. Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

U bezit een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt. Op 01.03.2018 ondertekende u een 'arbeidsovereenkomst arbeider bepaalde duur' in de hoedanigheid van maaltijdbezorger. Deze verbintenis begon op 08.03.2018 en nam een einde op 30.04.2018. In uw hoorrecht verklaarde u samen met uw partner een eigen zaak te hebben opgericht "(...)" te Maasmechelen, namelijk een snackbar. Uit DOLSIS blijkt dat u als werknemer bij mevrouw V. was ingeschreven van 08.06.2018 tot en met 23.08.2018 (sinds 12.08.2018 zat u weer in detentie). De vaardigheden die u tijdens uw werk in België en tijdens de gevolgde opleidingen opgepikt hebt, zullen u wellicht van pas komen en zullen uw kansen op de arbeidsmarkt in uw thuisland of elders enkel positief beïnvloeden. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Uw administratief dossier bevat geen elementen met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw gezinsleden die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar uw land van herkomst. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Krachtens artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is het noodzakelijk om u zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Aangezien er geen termijn is gegeven om het grondgebied te verlaten, wordt een terugleiding naar de grens als een noodzakelijke maatregel beschouwd om het grondgebied te verlaten. Zoals hiervoor reeds uitvoerig besproken, beging u sinds zeer jonge leeftijd steeds opnieuw strafbare feiten. De meerdere jeugdbeschermingsmaatregelen die genomen werden teneinde u normbesef bij te brengen en uw gedrag te verbeteren hebben u niet op het rechte pad kunnen brengen. Als meerderjarige zette u uw misdadig gedrag verder.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 09.12.2014 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 2 jaar effectief daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan diefstal met geweld of bedreiging, door 2 of meer personen, bij nacht, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan diefstal met geweld of bedreiging, door 2 of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was (2 feiten); aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende tegen agenten van de openbare macht; aan een verboden wapen voorhanden gehad of gedragen te hebben; aan diefstal; aan smaad door woorden, daden, gebaren of bedreigingen tegen agenten van de openbare macht. Deze feiten pleegde u tussen 11.07.2013 en 24.04.2014.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 07.05.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan afpersing met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren (2 feiten); aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u tussen 01.01.2013 en 06.11.2013.

Uw recht op verblijf werd op 16.04.2019 beëindigd op basis van artikel 44bis § 2. Deze beslissing werd u op 17.04.2019 betekend. Op 02.05.2019 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 16.04.2019 te vorderen. Op 13.11.2019 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat er in uw hoofd inmiddels sprake zou zijn van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. Uit niks blijkt dat u tot inkeer gekomen zou zijn of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Uit het advies van het Openbaar Ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank te Gent

d.d. 25.04.2019 blijkt dat u om veiligheidsredenen getransfereerd werd naar de hulpgevangenis van Leuven en vervolgens naar Turnhout, nadat uw gedrag in detentie in Dendermonde te wensen overliet en u in de gevangenis van Beveren bij een gijzelingsactie betrokken leek. Verder liep u verschillende tuchtwaarschuwingen op uit hoofde van het verstoren van de nachtrust, het smokkelen van medicijnen, bedreigingen en verbale agressie en het niet opvolgen van bevelen van het personeel. Op 24.12.2019 maakte u zich schuldig aan het beledigen en bedreigen van een personeelslid en werd er een tuchtprocedure tegen u opgestart. Op 31.12.2019 werd een tuchtsanctie uitgesproken waarbij u van 01.01.2020 tot en met 09.01.2020 afgezonderd werd van de aan u toegewezen verblijfsruimte. Het is duidelijk dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw misdadig gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09.P.I.). Uw administratief dossier bevat geen elementen met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw gezinsleden die een verwijdering onmogelijk zouden maken. U verklaarde in uw hoorrecht d.d. 13.12.2018 dat u meerdere operaties onderging aan uw trommelvlies en dat u medisch opgevolgd wordt. Er werden geen medische stukken voorgelegd waaruit blijkt dat deze opvolging niet kan gebeuren in Marokko. In het verzoekschrift ingediend tegen de beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 09.02.2018, werd gesteld dat uw moeder een diabetes patiënte is en zij regelmatig naar het ziekenhuis moet. Er werd niet met medische stukken aangetoond dat uw moeder zich ook niet tijdelijk naar Marokko zou kunnen begeven omwille van haar diabetes. Er bestaan ook in Marokko voorzieningen voor diabetes patiënten. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar uw land van herkomst.

Vasthouding
(...)"

Op 13 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een verzoekschrift in bij de Raad om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen, gekend op de Raad onder rolnr. 244 638.

Op 8 april 2020 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

Op 9 april 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 april 2020. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrest nr. 235 322 van 17 april 2020 wordt de vordering verworpen. Er wordt geen voortzetting gevraagd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, Rome, 25 maart 1957 (VWEU), van de artikelen 3, 5, 6, 7, 9, 18, 27 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: IVRK), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat verzoeker zich kan beroepen op een gezinsleven ("Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele

vrijheden (hierna EVRM"; stuk 1, pagina 3) en een beschermingswaardig privéleven ("Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven"; stuk 1, pagina 5).

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

2.. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing geen correcte belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Hierdoor schendt de gemachtigde deze bepalingen (zie ook verder hieronder).

De verzoekende partij wijst erop dat verweerder in de bestreden beslissing onvoldoende heeft rekening gehouden met de criteria die werden uiteengezet in de rechtspraak door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij het aanhalen van de openbare orde in de bestreden beslissing (zie o.a. EHRM 2 augustus 2001, zaak 54273 Boultif V Zwitserland); EHRM 18 oktober 2006, zaak 46410/99 Ünner t/ Nederland; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 141).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 141). Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat er rekening moet worden gehouden met volgende criteria: de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken; de tijdsduur van het verblijf in het gastland; de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien; de nationaliteit van de betrokkenen; de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel; de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie; de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd; de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen; het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen; de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

De rechtspraak van het EHRM is in deze context vaststaand, zoals ook recentelijk werd bevestigd in een arrest van het EHRM van 29 juni 2017 (nr. 33809/15). In dit arrest vat het EHRM opnieuw haar principes samen (zie pagina 5 van het arrest, randnummer 28).

In eerste instantie wijst het EHRM erop dat artikel 8 EVRM geen garantie biedt op een recht voor een vreemdeling om zich de toegang te verschaffen tot een land of om aldaar te kunnen verblijven:

28. The Court reaffirms that a State is entitled, as a matter of international law and subject to its treaty obligations, to control the entry of aliens into its territory and their residence there (see, among many

other authorities, *Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom*, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94). The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences.

Vrij vertaald: Het Hof bevestigt opnieuw dat een staat het recht heeft om, als een kwestie van internationaal recht en de hieruit voortvloeiende verdragsverplichtingen, de binnenkomst van vreemdelingen op zijn grondgebied en hun verblijf daar te controleren (zie o.a. *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. het Verenigd Koninkrijk*, 28 mei 1985, § 67, serie A nr. 94). Het Verdrag garandeert niet het recht voor een vreemdeling om een bepaald land binnen te komen of daar te verblijven en, met het oog op hun taak om de openbare orde te handhaven, hebben de Verdragsluitende Staten de bevoegdheid een vreemdeling die is veroordeeld voor strafbare feiten, uit te zetten.

Dit neem niet weg dat ook een vreemdeling, zoals verzoeker, onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen en een inmenging in het privé- of gezinsleven een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM. Degelijke inbreuk is pas gerechtvaardigd als het in overeenstemming is met de vereisten van artikel 8, lid 2 EVRM:

However, an interference with a person's private or family life will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned.

Vrij vertaald: Een inmenging in iemands privé- of gezinsleven zal echter in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM, tenzij het op grond van lid 2 van dat artikel kan worden gerechtvaardigd als zijnde "in overeenstemming met de wet", omdat het een of meer van de legitieme doelen nastreeft, en als "noodzakelijk in een democratische samenleving" is te beschouwen om het beoogde doel of de beoogde doelstellingen te bereiken.

Om te bepalen of een inmenging op het privé- en gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving, heeft het EHRM verschillende criteria uitgewerkt. Dit zijn de zogenaamde "Bultif-Üner-criteria":

The relevant criteria to be applied in determining whether an interference is necessary in a democratic society were set out in, inter alia, Üner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58, ECHR 2006-XII; Maslov v. Austria [GC], no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; Balogun v. the United Kingdom, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and Samsonnikov v. Estonia, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Vrij vertaald: De relevante criteria die moeten worden toegepast om te bepalen of een inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, zijn onder meer vastgelegd in inter alia, *Üner v. the Netherlands [GC]*, no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58, *ECHR 2006-XII*; *Maslov v. Austria [GC]*, no. 1638/03, §§ 72-73, *ECHR 2008*; *Balogun v. the United Kingdom*, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and *Samsonnikov v. Estonia*, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Het is dus aan de verwerende partij, bij het nemen van de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, om dergelijke belangenafweging uit te voeren op basis van deze criteria.

De verzoekende partij wijst tevens op artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU. De in artikel 7 gewaarborgde rechten corresponderen met de rechten die in artikel 8 van het EVRM zijn gewaarborgd. Conform artikel 52, lid 3, heeft dit recht dezelfde inhoud en reikwijdte als het recht in de daarmee corresponderende bepaling van het EVRM. Dit heeft tot gevolg dat de beperkingen die er rechtmatig aan kunnen worden gesteld, dezelfde zijn als die welke in het kader van voornoemd artikel 8 zijn toegestaan.

4. Door de verwerende partij werd onvoldoende rekening gehouden met de Bultif-Üner-criteria, zoals hierboven uiteengezet (de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken; de tijdsduur van het verblijf in het gastland; de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien; de nationaliteit van de betrokkenen; de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel; de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de

gezinsrelatie; de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd; de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen; het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen; de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd).

Hoewel verzoeker niet betwist dat de feiten die hij in het verleden gesteld heeft, zeer laakbaar zijn, dient vastgesteld te worden dat verzoeker alsnog niet veroordeeld werd tot een van de misdrijven welke volgens de Europese rechtspraak onder de noemer van 'ernstige reden van openbare orde' kunnen vallen (het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750).

Bovendien vereist de vaststelling van een actuele bedreiging in de regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Verweerder dient voorts rekening te houden met onder meer de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien.

Dit is in casu geenszins het geval, minstens werd dit onzorgvuldig beoordeeld door verweerder.

Verzoeker heeft sinds 24.04.2014 geen enkel strafbaar feit meer gepleegd. Aldus kent verzoeker reeds een periode van bijna zes jaar waarin hij goed gedrag vertoont en waarvan hij ruim 3 jaar buiten de gevangensmuren vertoefde. Verzoeker zou normaal worden vrijgesteld bij het verstrijken van zijn straf op 14.02.2020, doch hij werd door verweerder overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. In de bestreden beslissing wordt dit gegeven niet betwist.

Volgens verweerder zou uit het persoonlijk handelen van verzoeker een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komen waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat verzoeker in de toekomst dergelijk gedrag zal herhalen ("U heeft dan misschien geen nieuwe strafbare feiten gepleegd, uit dit alles blijkt wel dat u uw leven nog steeds niet op de rails heeft en dat het u niet lijkt te lukken inspanningen te blijven leveren om u aan alle regels te houden, zelfs wanneer u nauwgezet opgevolgd wordt door een justitieassistent", stuk 1, pagina 3). Verzoeker betwist dit oordeel.

Verzoeker kwam op jonge leeftijd met zijn gezin (moeder, broer en twee zussen) naar België toe om zich te voegen bij hun vader die reeds in België woonachtig was (op 5 februari 2006). Via zijn moeder werd een aanvraag ingediend voor verzoeker op 7 maart 2006. Verzoeker ingeschreven in het bevolkingsregister op 17 augustus 2006. Verzoeker verblijft derhalve sinds 5 februari 2006 onafgebroken in België. Verzoeker liep school in België en spreekt perfect Nederlands.

Voor zijn detentie een aanvang nam, was verzoeker tot 26.06.2015 tewerkgesteld bij M. via art. 60 van het OCMW. Dit betrof een "buurt- en doorstroombedrijf" dat zich toespitst op de schoonmaak en groendienstsector, en mensen met een achterstand op de arbeidsmarkt via een individueel traject probeert toe te leiden naar het reguliere arbeidscircuit. Hij volgde eveneens gedurende 6 weken een opleiding via. Hij was geslaagd maar kon de vervolgopleiding van 6 maanden als elektricien niet volgen omwille van zijn aanhouding op 28.4.2016 voor feiten gepleegd 3 jaar eerder, tussen 01.01.2013 en 06.11.2013. Betrokkene was daarna ruim 1 jaar gedetineerd: van 28.04.2016 tot 03.07.2017. Zijn detentie verliep zonder problemen. Van 03.07.2017 tot 11.07.2018 vertoefde betrokkene onder elektronisch toezicht.

Tijdens zijn ET volgde verzoeker een begeleiding bij U-Turn evenals een opleiding bij van 04.07.2017 tot 22.08.2017 en van 13.11.2017 tot 08.06.2018. Beiden kenden een positief verloop. Uit de verslaggeving uitgaande blijkt dat: - verzoeker het moeilijk heeft met feedback/kritiek, doch dat hij hieraan werkt en al enorm is vooruit gegaan op dit vlak; - verzoeker licht ontvlambaar is, maar erin slaagt zich te beheersen; - verzoeker veel initiatief nam om werk te vinden en er zelf in geslaagd is om

een duurzame tewerkstelling te vinden; - hij weinig werkervaring had om op terug te vallen en een lange periode van werkloosheid achter de rug had. Maar hij was vastberaden om snel te kunnen werken. Zijn jobdoelwit was zeer ruim en hij stelde zich flexibel op. Uit het eindeverslag blijkt dat verzoeker verder in positieve zin evolueert: "start de opleiding op een heel positieve en mature manier op. We merken een groot verschil met de 1ste opstart. Geeft een veel rustigere indruk. Stelt duidelijke prioriteiten met toekomstvisie (gezin en financiële situatie staan centraal)."

Verzoeker oefende tussendoor ook stages uit. Beide stages werden eveneens positief geëvalueerd. Verzoeker vatte begin juni 2018 het idee op om samen met zijn toenmalige partner een snackbar te openen, ver weg van zijn oude criminogene omgeving, zodat zij samen met hun dochter als gezin echt een nieuwe start konden maken.

Op 28.05.2018 (na circa 11 maanden ET) werd er door het parket echter een vordering tot herroeping/herziening/schorsing neergelegd wegens het niet naleven van verschillende voorwaarden. Zo was er sprake van een gebrek aan medewerking met de nieuwe justitieassistenten en werden er regelmatig uurovertredingen gemeld door het VCET. Dit laatste was echter te wijten aan overwerk of problemen met het openbaar vervoer. Zo lang verzoeker niet werkte, had hij ook geen uurovertredingen. Verzoeker werd immers vaak op het laatste moment gevraagd om over te werken, wanneer hij dit niet zou doen zou hij zijn werk verliezen. Hij werd telkens voor een dilemma geplaatst gezien hij zijn uren niet meer kon aanpassen: een uurovertreding begaan of zijn werk verliezen... Verzoeker dient n.a.v. deze vordering te verschijnen op de zitting van de SURB d.d. 12.06.18. Ter zitting werd evenwel formeel vastgesteld: dat er enige verbetering blijkt te zijn gekomen in het naleven van deze voorwaarden. Doch gezien er een aantal onduidelijkheden bestonden betreffende de tewerkstelling van verzoeker in de snackbar van zijn partner, werd zijn zaak verdaagd naar de zitting van 05.07.18 van de SURB teneinde dit uit te klaren. De kamer van de SURB die zetelde op 05.07.18 betrof evenwel een vakantiekamer met een volledige andere samenstelling dan de kamer van 12.06.18. Zowel de voorzitter, bijzitters, parket als de directeur van de gevangenis betroffen andere personen. Ter zitting bleek dat de voorzitter niet akkoord was met de tewerkstelling van betrokkene in de snackbar van zijn partner omdat deze tewerkstelling volgens de voorzitter oncontroleerbaar was gezien hij deze snackbar samen met zijn partner wou uitbaten. De voorzitter wenste dat verzoeker een tewerkstelling zocht waar er geen banden waren met de werkgever. Bij vonnis d.d. 11.07.18 van deze vakantiekamer werd het ET van verzoeker geschorst. Er werden hem wel uitgaansvergunningen toegekend om een nieuwe controleerbare tewerkstelling uit te werken. Gezien er evenwel reeds heel wat investeringen werden gedaan door verzoeker en diens toenmalige partner in deze zaak, verkoos verzoeker deze zaak eerst stop te zetten i.p.v. zijn kersverse gezin met een schuldenberg achter te laten. Daar verzoeker zich niet terug aanmeldde in de gevangenis werd zijn ET door de SURB herroepen op 10.08.18. Aldus genoot verzoeker ruim 1 jaar elektronisch toezicht.

5. Uit bovenstaande gegevens blijkt dan ook duidelijk dat verzoeker sinds medio 2014 wel degelijk het rechte pad is ingeslagen. Hij wenst een goede en verantwoordelijke huisvader te zijn die enkel handelt in het belang van zijn gezin en voor wie zijn toenmalige partner en dochter op de eerste plaats komen. Daarom ook dat verzoeker een snackbar wenste te openen samen met zijn partner, ver weg van zijn oude criminele milieu. Dat dit een proces is dat met vallen en opstaan verloopt is evident. Doch verzoeker heeft geen strafbare feiten meer gepleegd. Integendeel hij werd positief geëvalueerd, op zijn stages en U-Turn.

Uit bovenstaande gegevens die zich in het dossier van betrokkene bevinden en waarvan de overheid aldus kennis had kunnen nemen indien zij haar onderzoek zorgvuldig had gevoerd, kan dan ook niet in alle redelijkheid besloten worden dat:

- de gedragingen van verzoeker getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden;
- verzoeker geen lessen zou trekken uit zijn veroordelingen, de maatregelen die aan hem werden opgelegd en de waarschuwingen die aan hem gegeven werden.
- het gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dergelijke conclusies staan haaks op de gegevens in het dossier van betrokkene. Verweerder heeft in casu de feitelijke gegevens niet correct beoordeeld is aldus onredelijk tot haar besluit gekomen.

In de bestreden beslissing wordt hierom onvoldoende rekening gehouden met de ommekeer in het leven van verzoeker. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging) werd dan ook geen afdoende rekening gehouden met:

- *het gegeven dat verzoeker alsnog niet veroordeeld werd tot een van bovenstaande misdrijven welke volgens de Europese rechtspraak onder de noemer van 'ernstige reden van openbare orde' kunnen vallen;*
- *verzoeker al 13 jaar in België verblijft en dus al langer in België is dan hij in Marokko woonde; - verzoeker bijna 6 jaar geen strafbare feiten meer gepleegd heeft en zich tijdens deze periode wel degelijk herpakt heeft,*
- *verzoeker verbleef op deze 6 jaar circa 3 jaar in de gevangenis, zodat de redenering van verweerder dan ook niet opgaat dat verzoeker geen feiten pleegde tijdens die 6 jaren omdat hij opgesloten was, verzoeker was immers op die 6 jaar, 3 jaar en dus het merendeel buiten;*
- *verzoeker al zijn sociale, culturele en familiebanden heeft in België en geen banden meer heeft met Marokko. Zowel de moeder van zijn dochter als dochter verblijven in België en hebben de Belgische nationaliteit. Ook zijn familie (moeder, broer en zussen) woont in België.*

Verzoeker beseft wel degelijk dat zijn gedrag en feiten die hij in het verleden gesteld heeft onaanvaardbaar zijn. Hij lijkt in zijn pubertijd in een antisociale context te zijn opgegroeid en binnen deze context te zijn overgegaan tot strafbare feiten, soms met ernstige gevolgen. Verzoeker heeft schuldbesef en wenste zijn leven over een andere boeg te gooien. Zijn relatie met de moeder van zijn dochter (sinds 2014) en diens gezin, motiveerden hem om het juiste pad te kiezen. Doch hij erkent dat hij in het verleden grote fouten heeft begaan. Hij heeft hiervan diepe spijt en wil zijn oprechte verontschuldigungen hiervoor aanbieden. Doch hij is sinds een aantal jaren wel degelijk tot de jaren van verstand gekomen. Wetenschappelijk onderzoek wijst trouwens ook uit dat de leeftijd der volwassenheid in de praktijk pas aanvangt op 23 jaar en niet op 18 jaar.

Bovendien werden de laatste feiten door verzoeker gepleegd tussen 11.07.2013 en 24.04.2014, hetzij 4 jaar geleden en heeft verzoeker sindsdien geen strafbare gedragingen meer gesteld. Verzoeker had sinds 07.07.2014 een duurzame relatie met Y. V. en heeft sinds 19.12.2017 ook een dochtertje, R. met haar. Sinds 24.04.2014 heeft hij geen strafbare feiten meer gepleegd.

6. Verweerder gaat voorts helemaal voorbij aan het gegeven dat verzoeker de eerste 8 levensmaanden dag en nacht bij R. was tijdens zijn ET en hij haar samen met Y. V. heeft groot gebracht. Verweerder gaat dan ook helemaal voorbij aan de innige band die bestaat tussen vader en kind. Nochtans is België verdragspartij bij het Kinderrechtenverdrag, dat ook aan minderjarigen onmiskenbaar rechten verleent, wanneer een beslissing wordt genomen die hen nadeel bezorgt.

Overeenkomstig het Verdrag inzake de Rechten van het Kind moet het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5). Ook artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verplicht om bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind als eerste in overweging te nemen.

Verder stelt het Kinderrechtenverdrag in:

- *artikel 6, 2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.*
- *Artikel 7, 1. Het kind ... heeft vanaf de geboorte ...het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.*
- *Artikel 9, 1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.*
- *Artikel 18, 1. De Staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Het belang van het kind is hun allereerste zorg.*

- Artikel 27, 1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van ieder kind op een levensstandaard die toereikend is voor de lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling van het kind.

2. De ouder(s) of anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind, hebben de primaire verantwoordelijkheid voor het waarborgen, naar vermogen en binnen de grenzen van hun financiële mogelijkheden, van de levensomstandigheden die nodig zijn voor de ontwikkeling van het kind.

3. De Staten die partij zijn, nemen, in overeenstemming met de nationale omstandigheden en met de middelen die hun ten dienste staan, passende maatregelen om ouders en anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind te helpen dit recht te verwezenlijken, en voorzien, indien de behoefte daaraan bestaat, in programma's voor materiële bijstand en ondersteuning, met name wat betreft voeding, kleding en huisvesting.

Het Kinderrechtenverdrag maakt deel uit van de Belgische rechtsorde en gaat verder dan art. 8 EVRM. Het verdrag stelt voorop dat kinderen bij hun ouders horen. Scheiding van beide, gezien de kwetsbare positie van kinderen, kan alleen als dit in hun belang is.

Bij alle maatregelen die kinderen betreffen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. Het Kinderrechtenverdrag hecht veel belang aan het recht van kinderen om door beide ouders opgevoed te worden. Een andere beslissing kan maar indien deze in het belang van het kind zou zijn. De bestreden beslissing schendt duidelijk art. 18 van het Kinderrechtenverdrag. Er is onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen die de bestreden beslissing heeft voor R., de dochter van verzoeker. R. zal van haar vader gescheiden zijn en zij zal gelet op de grote afstand tussen Marokko en België hem slechts heel af en toe kunnen bezoeken.

Dit is in strijd met de artikelen 7, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag.

Het aangehaalde alternatief in de bestreden beslissing, met name dat zowel de moeder als de dochter van verzoeker hem volgen naar Marokko, is onrealistisch en schendt de belangen van zowel de moeder als de minderjarige.

Noch de moeder, noch de minderjarige hebben enige band met Marokko. R. wordt in het Nederlands opgevoegd. Ook Y. V. is Nederlandstalig en spreekt geen Arabisch. Zij verbleef haar gehele leven in België (Deurne) en heeft de Belgische nationaliteit. Artikel 20, lid 1, VWEU stelt bovendien het Unieburgerschap in en bepaalt dat "eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit", Unieburger is. Krachtens artikel 20, lid 2, onder a), VWEU genieten Unieburgers "het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven". Dit recht zou aan de moeder en de minderjarige worden ontnomen bij een verplichte verhuis naar Marokko, een land waarmee zij geen binding hebben. Hiermee wordt geen rekening gehouden door verweerder.

Het gehanteerde criterium door de gemachtigde in de bestreden beslissing, met name of er sprake zou zijn van "onoverkomelijke hindernissen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen" (stuk 1, pagina 1), beantwoordt bovendien niet aan bovenvermelde wettelijke bepalingen. Het belang van de minderjarige dient immers te primeren, net als de opvoeding door beide ouders. Dit vormt kennelijk niet het uitgangspunt van de gemachtigde, terwijl dit wettelijk vereist is.

Specifiek wat betreft het negende Boulif/Üner-criterium merkt verzoeker bovendien op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behoud van de eenheid van het gezin enerzijds, en het welzijn van het kind anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136). In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn

van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

Verzoeker voedt zijn dochter samen met de moeder, Y. V., op. De betrokkenheid van verzoeker bij de opvoeding van diens dochter is zeer groot. Verzoeker was aanwezig bij haar geboorte en voedde haar gedurende de eerste 8 maanden samen met Y. V. dag en nacht op. Indien de dochter van verzoeker slechts af en toe op bezoek komt, kan verzoeker geen grote rol spelen in de opvoeding van zijn dochter.

Een einde stellen aan de hechte band tussen vader en kind, zoals die op vandaag bestaat, is in strijd met het Kinderrechtenverdrag. Bovendien treft de dochter van verzoeker inzake geen enkele fout en dient ten aanzien van haar dan ook gehandeld te worden in het licht van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest en dient haar belang te primeren. In de bestreden beslissing blijkt echter niet dat dit belang weldegelijk primeert.

Verzoeker wijst er tot slot nog op dat zijn familie zich in België bevindt, het land waar hij tevens sinds 2006 verblijft. Zowel de moeder, vader, broer als twee zussen verblijven in België. Dit wordt niet betwist door de gemachtigde, doch vervolgens wordt door de gemachtigde onvoldoende erkend dat hieruit blijkt dat verzoeker geen banden meer heeft met Marokko, minstens dat hij niet kan terugvallen op een familiaal netwerk in Marokko.

7. De gemachtigde heeft hierom bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 20 VWEU en artikel 7 en 24 Handvest evenals de artikelen 3, 5, 6, 7, 9, 18 en 27 IVRK evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroep zich op zijn gezinsleven met zijn partner met wie hij een duurzame relatie heeft, en hun kind.

In casu stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld wordt dat niet betwist wordt dat verzoeker zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden

eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69). Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de Bultif-Üner-criteria, kan hij niet worden gevolgd. Vooreerst dient de Raad in dit verband op te merken dat de verwijzing naar deze rechtspraak van het Europees Hof (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 141) niet relevant is aangezien de bestreden beslissing geen beëindiging is van zijn verblijf. De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en 13° van de vreemdelingenwet. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden en 2) omdat hij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. Op 16 april 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf. Het annulatieberoep tegen voormelde beslissing werd door de Raad bij arrest nr. 228 731 op 13 november 2019 waardoor deze beslissing definitief in het rechtsverkeer is. Verzoeker betwist niet dat hij “het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf” en dat met toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de vreemdelingenwet ten aanzien van hem een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden opgelegd.

Daarnaast stelt de Raad vast uit een eenvoudige lezing van de beslissing dat de verwerende partij weldegelijk rekening heeft gehouden met de Boultif-criteria, met name met:

- de aard en ernst van de door verzoeker begane misdrijven (zoals gewagende overvallen gepaard gaande met geweld, brutaliteit en intimidatie met wapenvertoon, handelend met het oog op makkelijk geldgewin waarbij hij geen enkel respect toonde voor de fysieke en psychische integriteit van zijn slachtoffers, het herhaald karakter van de feiten),
- de duur van zijn verblijf in België (de duur weegt niet op tegen de duur van zijn verblijf in het land van herkomst en verzoeker legt geen bewijzen voor waaruit een bijzondere binding met België blijkt),
- het gedrag van verzoeker sinds zijn strafrechtelijke veroordeling (laat nog steeds te wensen over en een risico op recidive kan niet worden uitgesloten)
- de familiesituatie in België
- de aanwezigheid van een minderjarig kind in het Rijk en
- de mate van integratie van het Rijk.

Verzoeker betoogt dat hij niet veroordeeld werd tot een van de misdrijven welke volgens de Europese rechtspraak onder de noemer van 'ernstige reden van openbare orde' kunnen vallen. Bovendien vereist de vaststelling van een actuele bedreiging in de regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Verzoeker meent dat dit niet zorgvuldig is onderzocht. Verzoeker wijst erop dat hij sinds 24 april 2014 geen enkel strafbaar feit meer heeft gepleegd. Sinds 6 jaar vertoont hij goed gedrag, waarvan hij ruim 3 jaar buiten de gevangensmuren vertoefde.

De Raad leest in de bestreden beslissing vooreerst tal van plaatsingen, opsluitingen en veroordelingen, die hij niet betwist. De Raad benadrukt dat de verwerende partij bij haar beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De gemachtigde oordeelde dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving om de volgende redenen: *"Sinds zeer jonge leeftijd beging u steeds opnieuw strafbare feiten. De meerdere jeugdbeschermingsmaatregelen die genomen werden teneinde u normbesef bij te brengen en uw gedrag te verbeteren hebben u niet op het rechte pad kunnen brengen. Er werden u tal van kansen geboden om u te herpakken. Tevens werden plaatsingen in de gemeenschapsinstellingen gerealiseerd. De opgelegde maatregelen van jeugdbescherming hebben niet het beoogde effect verwezenlijkt en ook nadat u meerderjarig werd, bleef u volharden in het plegen van misdrijven.*

De feiten waarvoor u bent veroordeeld zijn bijzonder ernstig en getuigen van een gewelddadige instelling, een verregaand gebrek aan normbesef en een criminele ingesteldheid. U maakte zich schuldig aan gewapende overvallen waarbij u geweld, brutaliteit en intimidatie met wapenvertoon niet schuwde. In groep overviel u talloze slachtoffers, waaronder ook jongeren, die lukraak werden uitgekozen. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam, noch met het trauma waarmee u de slachtoffers opzadelde. U ging totaal voorbij aan het feit dat uw slachtoffers nog lang na de feiten te maken zouden hebben met angstgevoelens, empathie lijkt u dan ook volledig vreemd. U ronselde zelfs minderjarigen om diefstallen te plegen, verschaftte hen onderdak, leverde hen wapens en kledij. Ingevolge een huiszoeking werden daders van een gewapende overval aangetroffen in uw verblijfplaats. U handelde met het oog op makkelijk geldgewin waarbij u geen enkel respect toonde voor de fysieke en psychische integriteit van uw slachtoffers. De diefstallen tonen aan dat u geen respect heeft voor de eigendom van anderen. De diefstallen waaraan u zich schuldig maakte, zijn in onze samenleving een plaag waaraan paal en perk moet gesteld worden."

In de bestreden beslissing wordt vervolgens met betrekking tot zijn actueel gedrag bijkomend gemotiveerd: *"In het verzoekschrift ingediend tegen de beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 09.02.2018, stelde uw advocate dat u schuldbesef heeft en dat u uw leven over een andere boeg wenst te gooien. Uw relatie met Y. V. motiveerde u om het juiste pad te kiezen en sinds een aantal jaren zou u*

weldegelijk tot de jaren van verstand gekomen zijn. Uw advocate wees er op dat de laatste feiten waarvoor u veroordeeld werd, gepleegd werden tussen 11.07.2013 en 24.04.2014 en dat u sindsdien geen strafbare gedragingen meer gesteld heeft. U zou zich volledig op eigen initiatief herpakt hebben en tracht uw eigen toekomst en die van uw gezin uit te bouwen. Ingevolge uw positief detentiegedrag kreeg u uitgangen en later ook penitentiair verlof toegekend, uiteindelijk werd u op 03.07.2017 zelfs elektronisch toezicht toegekend. U zou in staat zijn om uw valkuilen te herkennen en toonde u gemotiveerd om uw leven op een constructieve manier opnieuw op te nemen. U gaf Meester D.R. een volwassen en verantwoordelijke indruk en zij vond dat er op geen enkele manier rekening gehouden werd met deze ommekeer in uw leven.

Kort nadat uw raadvrouw het verzoekschrift schreef, bewees u echter dat u dan toch niet tot de jaren van verstand gekomen was en dat mevrouw V. u blijkbaar niet langer kon motiveren om het juiste pad te kiezen. Hoewel u ervoor had kunnen kiezen alle aan u opgelegde voorwaarden nauwkeurig te (blijven) respecteren om te bewijzen dat u weldegelijk uw leven over een ander boeg wenst te gooien, zag het Openbaar Ministerie zich genoodzaakt uw elektronisch toezicht te laten herroepen wegens het niet naleven van verschillende voorwaarden. Zo was er sprake van een gebrek aan medewerking met de justitieassistent, was u niet altijd bereikbaar voor de justitieassistent, liet u na haar tijdig op de hoogte te houden van veranderingen in uw levenssituatie en werden beloofde attesten niet tijdig bezorgd. Bovendien werden er reeds van bij de aanvang van het elektronisch toezicht talloze uurroosterovertredingen gemeld door het Vlaams Centrum Elektronisch Toezicht (VCET), waarbij u dan niet bereikbaar was voor de justitieassistent en het VCET. U werd er meermaals over aangesproken door de justitieassistent maar er kwam geen verbetering.

Ter zitting van 12.06.2018 rees er veel onduidelijkheid wat uw tewerkstelling/dagbezigheid betrof, reden waarom de zaak in voortzetting werd geplaatst naar de zitting van 05.07.2018. De rechtbank stelde toen vast dat er opnieuw ongerijmdheden waren in uw verhaal. U slaagde er niet in om de voorwaarden en afspraken correct na te leven, u deed uw zin en was vaak onbereikbaar voor het VCET. Het elektronisch toezicht werd geschorst bij vonnis d.d. 11.07.2018 en er werden u uitgangsvergunningen toegekend om op zoek te gaan naar een controleerbare tewerkstelling. De rechtbank stelde echter vast dat u op 11.07.2018 de benen nam en dat u zich niet meer aanmeldde en ging op 10.08.2018 over tot de herroeping van uw elektronisch toezicht. U verscheen zelf niet op de zitting, nog een indicatie dat het u allemaal nog steeds niet boeit. U was spoorloos tot 12.08.2018.

U heeft dan misschien geen nieuwe strafbare feiten gepleegd, uit dit alles blijkt wel dat u uw leven nog steeds niet op de rails heeft en dat het u niet lijkt te lukken inspanningen te blijven leveren om u aan alle regels te houden, zelfs wanneer u nauwgezet opgevolgd wordt door een justitieassistent. U blijft liever uw eigen zin doen dan u te conformeren aan de geldende regels en effectief te werken aan uw toekomst en die van uw gezin. Het risico dat u weer zou vervallen in uw criminele verleden kan absoluut niet uitgesloten worden. Niettegenstaande u meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed u dat niet. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U trekt geen lessen uit uw veroordelingen, de maatregelen die aan u opgelegd werden en de waarschuwingen die u gegeven werden. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Op 16.04.2019 werd uw recht op verblijf beëindigd om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 17.04.2019 in de gevangenis van Turnhout betekend. Op 02.05.2019 diende u bij de RvV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 16.04.2019 te vorderen. Op 13.11.2019 werd het beroep tot nietigverklaring door de RvV verworpen. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Meer nog uit het advies van het Openbaar Ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank te Gent d.d. 25.04.2019 blijkt dat u om veiligheidsredenen getransfereerd werd naar de hulpgevangenis van Leuven en vervolgens naar Turnhout, nadat uw gedrag in detentie in Dendermonde te wensen overliet en u in de gevangenis van Beveren bij een gijzelingsactie betrokken leek.

Verder liep u na de beëindiging van uw verblijf nog verschillende tuchtwaarschuwingen op om verschillende redenen: van het verstoren van de nachtrust, het smokkelen van medicijnen, bedreigingen en verbale agressie en het niet opvolgen van bevelen van het personeel. Op 24.12.2019 maakte u zich schuldig aan het beledigen en bedreigen van een personeelslid en werd er een tuchtprocedure tegen u opgestart. Op 31.12.2019 werd een tuchtsanctie uitgesproken waarbij u van 01.01.2020 tot en met 09.01.2020 afgezonderd werd van de aan u toegewezen verblijfsruimte. Uw gedrag laat dus nog steeds te wensen over en een risico op recidive kan niet uitgesloten worden."

Verzoeker weerlegt deze motieven niet door te verwijzen naar het feit dat hij sinds 5 februari 2006 onafgebroken in België woont, tewerkgesteld was tot 26 juni 2015 via artikel 60 van het OCMW en gedurende 6 weken een opleiding volgde waarvoor hij geslaagd was. Het feit dat verzoeker een begeleiding bij U-Turn en 2 opleidingen volgde tijdens zijn elektronisch toezicht van 3 juli 2017 tot 11 juli 2018 doet evenmin afbreuk aan voormelde motieven. Het feit dat verzoeker samen met zijn toenmalige partner een snackbar opende en dat de kamer van de SURB een 'vakantiekamer' was verklaart evenmin dat verzoeker op 11 juli 2018 "de benen nam" en zich niet meer aanmeldde waardoor op 10 augustus 2018 het elektronisch toezicht werd opgeheven. Verzoeker verscheen niet op de zitting en was spoorloos tot 12 augustus 2018. Verzoeker gaat ook volledig voorbij aan het volgend motief in de beslissing: *"Meer nog uit het advies van het Openbaar Ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank te Gent d.d. 25.04.2019 blijkt dat u om veiligheidsredenen getransfereerd werd naar de hulpgevangenis van Leuven en vervolgens naar Turnhout, nadat uw gedrag in detentie in Dendermonde te wensen overliet en u in de gevangenis van Beveren bij een gijzelingsactie betrokken leek. Verder liep u na de beëindiging van uw verblijf nog verschillende tuchtwaarschuwingen op om verschillende redenen: van het verstoren van de nachtrust, het smokkelen van medicijnen, bedreigingen en verbale agressie en het niet opvolgen van bevelen van het personeel. Op 24.12.2019 maakte u zich schuldig aan het beledigen en bedreigen van een personeelslid en werd er een tuchtprocedure tegen u opgestart. Op 31.12.2019 werd een tuchtsanctie uitgesproken waarbij u van 01.01.2020 tot en met 09.01.2020 afgezonderd werd van de aan u toegewezen verblijfsruimte. Uw gedrag laat dus nog steeds te wensen over en een risico op recidive kan niet uitgesloten worden."* In weerwil van verzoekers betoog blijkt bijgevolg niet dat hij lessen zou hebben getrokken uit zijn veroordelingen, de maatregelen die aan hem werden opgelegd en de waarschuwingen die aan hem werden gegeven, nu verzoeker het afgelopen jaar diende te worden overgeplaatst naar de hulpgevangenis te Leuven en vervolgens te Turnhout om veiligheidsredenen, nog verschillende tuchtwaarschuwingen opliep en in afzondering diende te worden geplaatst. Het oordeel van de gemachtigde dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven rechtvaardigt door het verplicht verlaten van het grondgebied, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk. Verzoeker gaat volledig voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing en weerlegt de motieven niet door de loutere bewering dat hij schuldbesef heeft, diepe spijt heeft van de in het verleden begane fouten en zijn leven over een andere boeg wenst te gooien.

Verzoeker verwijst vervolgens naar zijn duurzame relatie sinds 7 juli 2014 met Y.V. en zijn dochter geboren op (...) 2017. Hij benadrukt dat hij de eerste 8 maanden na de geboorte dag en nacht bij zijn dochter heeft doorgebracht en hierdoor een innige band heeft met zijn dochter. Hij benadrukt tevens dat ingevolge artikel 24 van het Handvest en de artikelen 6.2, 7.1, 9.1, 18.1, 27.1 van het IVRK de belangen van het kind prioriteit hebben bij het nemen van een beslissing. Verzoeker meent dat dit niet of onvoldoende is gebeurd, nu zijn dochter van hem gescheiden wordt en hem slechts af en toe zal kunnen bezoeken. Verzoeker meent bovendien dat het onrealistisch is dat moeder en kind hem zouden volgen naar Marokko aangezien zij beiden geen enkele band hebben met Marokko, de Belgische nationaliteit hebben, geen Arabisch spreken en heel hun leven in België verblijven.

De Raad herhaalt dat waar verzoeker opnieuw uitgebreid verwijst en citeert uit Europese rechtspraak dit *in casu* niet dienstig is aangezien de bestreden beslissing geen beëindiging van zijn verblijf betreft. Verder leest de Raad, in weerwil van verzoekers betoog, dat de gemachtigde weldegelijk een uitgebreide belangenafweging heeft gemaakt nu het volgende werd gemotiveerd: *"U hebt sinds 07.07.2014 een relatie met V. Y. (geboren te Antwerpen op (...)1997, van Belgische nationaliteit). Jullie hebben samen een dochter: K. R. (geboren te Antwerpen op (...)2017, van Belgische nationaliteit). Zij bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis. Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM). Onderhavige maatregel vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van uw privé- en gezinsleven. Het feit dat uw partner en jullie dochter niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. Het is overigens inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners zich buiten het oorspronkelijke land van herkomst bevindt. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofde van uw partner sprake zou zijn van onoverkomelijke hindernissen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen. In het verzoekschrift ingediend tegen de beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 09.02.2018, werd gesteld dat u al jaren een gezin vormt met uw Belgische partner en kind, dat uw partner geboren en getogen is in Deurne en daar ook werkzaam is, dat jullie kind in België geboren werd en in het Nederlands opgevoed wordt aangezien uw partner geen Arabisch spreekt, dat*

jullie kind in Marokko veel minder kansen zou krijgen, dat uw partner geen moslima is en geen enkele band heeft met Marokko, dat uw partner wel op de hoogte was van uw strafrechtelijk verleden maar niet dat dit mogelijks gevolgen kon hebben op uw verblijfstoestand, dat uw partner het recht, noch de intentie heeft om in Marokko te gaan wonen, dat zij er moeilijk werk zal kunnen vinden en dat zij er gestigmatiseerd zou worden als ongehuwde moeder en dat kinderen verwekt buiten het huwelijk gediscrimineerd en gestigmatiseerd worden in Marokko.

Dat het zich aanpassen aan een ander land waar andere gewoonten en gebruiken gelden, de nodige moeilijkheden met zich mee kan brengen, betekent niet dat die moeilijkheden onoverkomelijk zijn. Het gegeven dat uw partner en uw dochter in België geboren werden, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in Marokko dan wel in een derde land.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat uit het administratief dossier blijkt dat de (vermeende) vader van uw partner (T. A., OV nummer: ...) eveneens de Marokkaanse nationaliteit heeft, het lijkt er echter op dat hij na de nietigverklaring van het (schijn)huwelijk dat hij aanging met de moeder van uw partner, van het toneel verdween. De stiefvader van uw partner (M. R., OV nummer ...), die sinds 10.03.2007 gehuwd is met de moeder van uw partner, heeft eveneens de Marokkaanse nationaliteit.

Het is dan ook niet onredelijk om, ondanks dat uw advocate het tegendeel beweert, te veronderstellen dat de Marokkaanse cultuur/gewoonten uw partner niet volledig vreemd zijn. Bovendien zou zij via haar stiefvader en diens familie in Marokko eventueel ook enige hulp kunnen krijgen om zich voor te bereiden op, of aan te passen aan, een leven in Marokko. De taal zou uw partner, met uw hulp, kunnen leren. Eventueel spreekt zij al (een beetje) Frans en kan zij zich (tijdelijk) in het Frans behelpen in Marokko. Inmiddels is uw partner niet langer werkzaam bij het OCMW van Antwerpen, zij heeft een eigen snackbar "(...)" in Maasmechelen gehad. Er werden geen stukken aangebracht m.b.t. haar eventueel huidige job. Uit niks blijkt dat mevrouw, met uw hulp, een dergelijke zaak niet zou kunnen opstarten in Marokko, evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat zij onmogelijk werk in dienst van een werkgever zou kunnen vinden in Marokko. Uw partner zou besloten hebben haar diploma middelbaar onderwijs nog te behalen en zou opnieuw beginnen studeren zijn. Uit niks blijkt dat zij effectief studeert en dat ze deze studies niet van op afstand kan volgen. Indien uw partner vreest gestigmatiseerd te worden als ongehuwde moeder en dat haar dochter om diezelfde reden gediscrimineerd zou worden, zou zij ervoor kunnen opteren een (religieus) huwelijk met u af te sluiten voor haar vertrek. Bovendien blijkt uit niks dat in Marokko geweten is dat jullie niet (religieus) gehuwd zijn, noch dat uw partner en dochter om die reden daadwerkelijk ernstige problemen zouden kennen. Het gegeven dat uw echtgenote geen moslima is, is evenmin een onoverkomelijke hinderpaal. Om zich (tijdelijk) in Marokko te vestigen is het moslim-zijn geen vereiste. Er liggen thans geen stukken voor dat uw partner in het verleden ooit een aanvraag deed om recht op verblijf in Marokko te bekomen en dat haar dit geweigerd werd.

Jullie dochter is nog zeer jong, over het algemeen kunnen kleine kinderen zich makkelijker aanpassen aan een nieuwe situatie. Zij zou de taal zeer snel kunnen oppikken, ook al wordt zij nu in het Nederlands opgevoed. De bewering dat uw dochter minder kansen zou krijgen in Marokko, is niet meer dan dat: een bewering. Uit geen enkel voorgelegd stuk blijkt dat zij effectief minder kansen zou krijgen in Marokko. Marokko heeft het merendeel van de internationale verdragen en protocollen op het gebied van kinderrechten en mensenrechten ondertekend, aangenomen en geratificeerd. Uw dochter is momenteel nog niet schoolplichtig en er liggen geen stukken voor dat zij, of uw partner, medische problemen zouden hebben waardoor reizen en/of het zich vestigen in Marokko onmogelijk is."

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat het onrealistisch is voor moeder en kind om hem te volgen naar Marokko nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de vader en stiefvader van verzoekers partner de Marokkaanse nationaliteit hebben. Het is niet kennelijk onredelijk om hieruit af te leiden dat de Marokkaanse cultuur/gewoonten aan zijn partner niet volledig vreemd zijn. De taal kan zij met verzoekers hulp leren en zij kan eventueel een snackbar opstarten in Marokko, zoals zij heeft geprobeerd in België. Verzoeker weerlegt de motieven niet met het loutere betoog dat zijn partner geen enkele band heeft met Marokko, de Belgische nationaliteit heeft, geen Arabisch spreekt en heel haar leven in België verblijft. Nu zijn dochter 2,5 jaar is en niet schoolplicht, is het evenmin kennelijk onredelijk te oordelen dat zijn dochter zich omwille van de jonge leeftijd nog makkelijk kan aanpassen aan een nieuwe situatie en de taal snel kan oppikken. Verzoeker toont niet aan dat zijn dochter effectief minder kansen zou krijgen in Marokko en bijgevolg toont hij niet aan dat het niet in het belang van het kind is om hem, samen met de moeder, te volgen naar Marokko. Verzoeker laat de motivering in de bestreden beslissing onbesproken en toont niet *in concreto* aan dat er hinderpalen bestaan om het gezinsleven verder te zetten in Marokko.

In weerwil van verzoekers betoog worden zijn partner en dochter ook niet verplicht om hem te vervoegen in Marokko daar waar de gemachtigde in de beslissing motiveert: *"Daar uw partner en dochter de Belgische nationaliteit hebben, worden zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen*

er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Dat de contacten met uw dochter op die manier minder frequent en/of diepgaand zouden zijn, is enkel en alleen het gevolg van uw persoonlijk gedrag. U had de kans om veel tijd met uw dochter door te brengen toen u onder elektronisch toezicht stond, maar u toonde onvoldoende karakter om u aan de aan u opgelegde voorwaarden te houden zodat u terug moest naar de gevangenis met als gevolg dat u, uw dochter momenteel enkel tijdens de bezoeken kan zien. Een normaal contact met uw dochter blijkt dan ook onvoldoende motivatie voor u om u aan de geldende regels te houden.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).”

Waar verzoeker aanvoert dat hij een grote rol speelt of speelde in de opvoeding van zijn dochter en dit niet meer mogelijk zou zijn indien hij terugkeert naar Marokko wijst de gemachtigde op het feit dat verzoeker zich niet aan de opgelegde voorwaarden hield waardoor het elektronisch toezicht werd ingetrokken en verzoeker zich opnieuw in de gevangenis bevindt. De bestreden beslissing is bijgevolg niet de oorzaak van het feit dat hij thans ‘geen grote rol’ mee kan spelen in de opvoeding van zijn dochter doch wel zijn eigen gedrag.

Verzoeker wijst er nog op dat zijn moeder, vader, broer en twee zussen in België verblijven. Hieruit blijkt dat hij geen banden meer heeft met Marokko, minstens niet kan terugvallen op een familiaal netwerk in Marokko.

In dit verband motiveert de bestreden beslissing het volgende:

“De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. U bent op de leeftijd van bijna 12 jaar aangekomen op het grondgebied en u bent momenteel 26 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 14 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben dat deze een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er een groot deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land. Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

U bezit een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt. Op 01.03.2018 ondertekende u een ‘arbeidsovereenkomst arbeider bepaalde duur’ in de hoedanigheid van maaltijdbezorger. Deze verbintenis begon op 08.03.2018 en nam een einde op 30.04.2018. In uw hoorrecht verklaarde u samen met uw partner een eigen zaak te hebben opgericht “(...)” te Maasmechelen, namelijk een snackbar. Uit DOLSIS blijkt dat u als werknemer bij mevrouw V. was ingeschreven van 08.06.2018 tot en met 23.08.2018 (sinds 12.08.2018 zat u weer in detentie). De vaardigheden die u tijdens uw werk in België en tijdens de gevolgde opleidingen opgepikt hebt, zullen u wellicht van pas komen en zullen uw kansen op de arbeidsmarkt in uw thuisland of elders enkel positief beïnvloeden. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.”

De gemachtigde wijst er aldus op dat verzoeker 12 jaar was toe hij was aangekomen op het grondgebied. Momenteel is verzoeker 26 jaar oud. De gemachtigde betwist niet dat een terugkeer naar zijn land van herkomst om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing zal vergen. Evenwel kan niet gesteld worden dat verzoeker geen enkele binding meer zou hebben met land van herkomst aangezien verzoeker er een groot deel van zijn leven heeft verbleven en de taal spreekt. Het is evenmin kennelijk onredelijk dat verzoeker wordt geacht sociale, culturele en familiale banden met Marokko te hebben. De gemachtigde wijst er tenslotte op dat zijn familie hem vanuit België kan ondersteunen bij zijn herintegratie in zijn thuisland, dan wel in een derde land. In weerwil van verzoekers betoog blijkt aldus niet dat de gemachtigde niet of onvoldoende zijn banden met Marokko zou hebben onderzocht of in rekening gebracht. Verzoeker weerlegt de motieven niet door de loutere bewering dat hij *“geen banden meer heeft”* met Marokko en dat hij niet kan terugvallen op een familiaal netwerk. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het gezins- of privéleven aan te nemen. Verder betwist verzoeker ook niet dat hij met zijn partner, kind en familieleden in België contact kan onderhouden via e-mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar hij verblijft.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn privé- en gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde.

De Raad oordeelt dat de conclusie van de gemachtigde in de bestreden beslissing *“Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er uit uw persoonlijk handelen een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u uw crimineel gedrag in de toekomst zal herhalen. Volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden.”*, niet kennelijk onredelijk is na de uitgebreide belangenafweging in de beslissing en rekening houdende met verzoekers persoonlijke gedrag.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dienen te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM. Waar verzoeker verwijst naar zijn gezins- en familiaal leven kan worden verwezen naar de bespreking hierboven.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. De Raad stelt vast, na de bespreking onder het middel en in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de verwerende partij in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Overigens herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing geen beëindiging van zijn verblijf betreft doch een bevel om het grondgebied te verlaten betreft met toepassing van artikel 7, eerste lid 1,

3° en 13° van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar de Boultif-criteria en de Europese rechtspraak is in die zin niet dienstig. Desondanks heeft de verwerende partij rekening gehouden met de Boultif-criteria en een uitgebreide belangenafweging gemaakt waarbij zij rekening heeft gehouden met alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht evenmin kan worden aangenomen.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN